

Ακολουθεῖ ἡ ὁμιλία τοῦ χειροτονηθέντος:

«Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου,
Θεοφιλέστατε ἅγιε Θερμῶν,
σεβαστοὶ πατέρες καί διάκονοι,
ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀγάπησα πολὺ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, πίστεψα ὅτι τὸ “προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθὸν ἐστὶ” καὶ ἔτσι συνέδεσα τὴν ζωὴ μου μὲ τὴν ὑπηρεσία καὶ τὴν διακονία τῆς Ἐκκλησίας.

Εὕρισκόμενος ἤδη πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ βήματος καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν ἀξία καὶ τὸ μέγεθος τῆς Ἱεροσύνης, ἀναμετρῶ τίς λιγοστές μου δυνάμεις καὶ δειλιάζω γιὰ τὸ τόλμημα τοῦ ἐγχειρήματος.

Φέρνω στὸν νοῦ μου τὰ λόγια τῆς εὐχῆς: “Τὸ γάρ διακονεῖν σοι μέγα καὶ φοβερὸν καὶ αὐταῖς ταῖς ἐπουρανίαις δυνάμεσι” καὶ τρέμω γιὰ τὴν ἀναξιότητά μου. Πῶς εἶναι δυνατόν ἐγὼ νὰ εἰσέλθω “ἐν ταῖς λαμπρότησι Ἀγίων”; “Ποίαις δέ χερσὶ δέ προσπαύσω τὸ ἀκήρατον σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ; Τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ κάνω εἶναι νὰ παρακαλέσω γιὰ τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας Του καὶ νὰ ἐλπίσω στὴ θεία χάρι, ἡ ὁποία “πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ”. Ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μου συνταράσσονται μπροστὰ στὴν φοβερὰ εὐθύνη καὶ τὴ ἀποστολή πού ἀναλαμβάνω καὶ αὐτό, διότι πρόκειται ἐντὸς ὀλίγου νὰ καταστῶ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου. Γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἱεροσύνης ἔχουν ἀποφανθεῖ ὅλοι οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καθὼς καὶ πάμπολλοι Ἅγιοι. Σταχυολογώντας ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους θὰ ἀναφερθῶ στὸν ἱερὸ Χρυσόστομο ὁ ὁποῖος ὑπογραμμίζει: “Γνωρίζω τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὴν μεγάλην δυσκολία τοῦ ἀξιώματος. Τὴν ψυχὴ τοῦ ἱερωμένου ταρασσούν περισσότερα κύματα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους πού ταρασσούν τὴν θάλασσα”. Μπροστὰ στὸ ἐπώδυνο καὶ ἐπισηφάνες ἱερατικὸ λειτουργήμα διερωτᾶται ὁ ἅγιος Πατήρ: “Πράγματι πόσο ἄξιος πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖνος, πού πρεσβεύει τὸν Θεὸ νὰ εἶναι εὐσπλαχνος γιὰ τίς ἁμαρτίες ὅλων, ὄχι μόνο τῶν ζώντων, ἀλλὰ καὶ τῶν κεκοιμημένων; Πρέπει νὰ διαφέρει αὐτὸς σέ ὅλα ἀπὸ ἐκείνους, ὑπὲρ τῶν ὁποίων προσεύχεται, τόσο ὅσο εἶναι φυσικὸ νὰ διαφέρει ὁ προστάτης ἀπὸ τὸν προστατευόμενο. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἱερέως πρέπει νὰ λάμπει ὡς φῶς καταυγάζον τὴν οἰκουμένη. Οἱ ἱερεῖς πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἀλάτι τῆς γῆς”.

Καὶ συνεχίζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: “Ὁ Ἱερεὺς πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸς καὶ γνήσιος σάν τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσήμι, νὰ μὴν ἔχει τίποτα πού νὰ ἡχεῖ σάν χαλκός. Πρέπει νὰ διακρίνεται γιὰ τίς ἀρετές του, νὰ προχωρεῖ διαρκῶς πρὸς τὰ ἐπάνω, νὰ μὴν συγκρίνει τὸν ἑαυτό του μὲ τοὺς ἄλλους, ὄχι μόνο ἂν εἶναι κακοί, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ ἂν ἔχουν φθάσει ψηλὰ στὴν ἀρετὴ. Δικὸ του μέτρο ἀρετῆς εἶναι ὁ Χριστός, πού δημιούργησε τὰ πάντα καὶ στὸν ὁποῖο ὀφείλει ἡ ἀρετὴ τὰ πάντα. Πρέπει, ἐπίσης, νὰ ἔχει ποιμαντικὴ διάκριση καὶ νὰ εἶναι ἱκανὸς στὴν διανομὴ καὶ διδασχὴ τοῦ θεολογικοῦ λόγου”. Τέλος, πολὺ εὐστοχα χαρακτηρίζει ὁ Θεολόγος τὴν Ἱεροσύνη ὡς “τέχνη τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν”, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ καθοδηγεῖ κανεὶς τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος εἶναι “τὸ πολυτροπώτατον καὶ ποικιλώτατον ζῶον θεοῦμενον”.

Ἀπὸ ὅλον αὐτὸν τό θησαυρὸ, κρατῶ ἐπίσης καὶ τὰ λόγια τοῦ ἁγίου Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτη: “Ἄν ὁ ἴδιος ὁ ἱερέας ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του σέ ποιά οὐράνια δόξα βρίσκεται κατὰ τὴν τέλεση τοῦ λειτουργήματός του, τότε θὰ γινόταν μέγας ἀσκητὴς καὶ θὰ ἀγωνιζόταν νὰ μὴν θλίψει τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού ζεῖ μέσα του”. Προσεύχομαι ὁ Ἀναστάς Κύριος νὰ μέ στηρίζει καὶ νὰ μέ χαριτώνει, ὥστε νὰ μὴν θλίψω ποτέ τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ ὁποία ἐντὸς ὀλίγου θὰ μέ ἐπισκιάσει καὶ νὰ καταστῶ ἐργάτης ἀνεπαίσχυντος στὸν πνευματικὸ ἀμπελῶνα τὸν ὁποῖο ὁ Κύριος θὰ μοῦ ἐμπιστευθεῖ δι’ ὑμῶν, Σεβασμιώτατε.

Ἐπιτρέψατέ μου, Σεβασμιώτατε ἅγιε Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου, καὶ Θεοφιλέστατε ἅγιε Θερμῶν, νὰ εὐχαριστήσω: τὸν ἀείμνηστο γέροντα Μητροπολίτη Νεαπόλεως &

Σταυρουπόλεως κυρό Διονύσιο ό όποιος ήταν ή άφορμή γιά νά διακονήσω άπό μικρό παιδάκι τόν Άγιο Θεό ως ιερόπαις στους ναούς τής Μητροπόλεως Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως. Επίσης τόν Μητροπολίτη Νεαπόλεως & Σταυρουπόλεως κ.κ. Βαρνάβα γιά τήν πατρική του άγάπη, στοργή καί φροντίδα πού επέδειξε καί επιδεικνύει πρός τό πρόσωπό μου καί τήν οικογένειά μου, τό τεράστιο φιλανθρωπικό καί ποιμαντικό του έργο είναι ή παρακαταθήκη του γιά τήν εύθυνοφόρα καί δύσκολη πορεία τήν όποία καλούμαι νά διατρέξω.

Επίσης θά ήθελα νά εύχαριστήσω τούς κατά σάρκα γεννήτορές μου π. Αναστάσιο καί Εύθυμία πού άπό μικρά παιδιά έμένα καί τούς κατά σάρκα άδελφούς μου Γεώργιο, Ίάκωβο καί Διονύσιο μās άνέθρεψαν μέ τό άδολο γάλα τής Όρθοδόξου πίστεως καί μās δίδαξαν μέ τό ήθος καί τήν εύλάβειά τους τήν εκκλησιαστική παράδοση καί τήν ένότητα τής οικογένειας. Άς έχω τήν εύχή τους σέ όλη τήν ιερατική μου πορεία. Όπως, άκόμη, ζητώ καί τήν εύχή τών άπό τής συζύγου μου δεύτερων γονιών μου Σωτηρίου καί Μαρίας. Μεγάλες εύχαριστίες όφείλω στά πρόσωπα τών παππούδων καί τών γιαγιάδων πού μοϋ έμαθαν τήν Έλληνορθόδοξη παράδοση, τά ήθη καί τά έθιμα καί νά σέβομαι καί νά εκτιμώ τούς μεγαλύτερους μου. Αυτοί είναι ό π. Συμεών Σταμάτης τοϋ όποίου τό όνομα φέρω, καί γιά μένα είναι ύψιστη τιμή, καί τή γιαγιά Καλλιόπη. Τόν παππού Χρήστο καί τήν γιαγιά Άθανασία. Σημαντικός μοχλός τής ζωής μου ήταν οι άνθρωποι εκείνοι πού άφιέρωσαν πολύ χρόνο άπό τήν ζωή τους γιά τήν άνατροφή μου άπό μικρό παιδί, ό παππούς Γιώργος καί ή γιαγιά Άγγελική πού σίγουρα θά είναι τώρα έδω κοντά μου άπό τήν Άνω Ίερουσαλήμ καί θά συμπροσεύχονται, είμαι σίγουρος πώς θά τούς συναντώ κάθε Κυριακή στό Άγιο Δισκάριο. Άς είναι αιωνία ή μνήμη τους.

Τόν θεϊο μου καί κατά σάρκα άδελφό τοϋ πατρός μου π. Μάρκο Σταμάτη καί τήν οικογένειά του. Τούς πνευματικούς μου πατέρες άρχιμανδρίτη Ίάκωβο Άθανασίου γεν. άρχ. επίτροπο τής Ί. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, τόν πρωτοπρ. π. Ίωάννη Φερενίδη καθώς καί τόν άρχιμ. Βησσαρίωνα Βάσσου, πού συνέβαλαν τά μέγιστα στην κατά Χριστόν προκοπή μου, διδάσκοντάς με ύπομονή, σύνεση καί άγάπη γιά τήν Έκκλησία καί τούς Αγίους τής πίστεώς μας. Τούς μεχρι σήμερα έργοδότες μου Άθανάσιο καί Σπυρίδωνα Μαμαδά μετά τών οικογενειών τους γιά τήν 10ετή γνωριμία μας καί τήν άγάπη πού έδειξαν στό πρόσωπό μου, όλα αυτά τά χρόνια τής συνεργασίας μας. Στό πρόσωπό τους εύχαριστώ όλους τούς προϊσταμένους καί συναδέλφους πού καθημερινά επί όκτώ ώρες άκουγαν τήν επιθυμία μου καί τόν πόθο μου νά γίνω κληρικός. Θά ήταν επίσης παράλειψή μου νά μήν εύχαριστήσω τούς καθηγητές μου σέ όλες τίς βαθμίδες τής εκπαιδεύσεως γιά τήν εκκλησιαστική παιδεία καί μόρφωση πού μοϋ παρείχαν σέ όλα τά χρόνια τών έγκυκλίων σπουδών μου.

Επιτρέψατέ μου, Σεβασμιώτατε, Θεοφιλέστατε, νά εύχαριστήσω άπό τά βάθη τής καρδιάς μου τήν πολυαγαπημένη μου σύζυγο Ίωάννα, ή όποία μοϋ χάρισε πολύτιμο δώρο τά δύο παιδιά μας Αναστάσιο καί Σωτήριο, ή όποία άπό τήν πρώτη στιγμή ένσθερνίστηκε τήν επιθυμία μου νά καταστώ λειτουργός τοϋ Ύψιστου καί δέχθηκε μέ θεϊο ζήλο καί αυταπάρνηση νά σηκώσει μαζί μου τόν σταυρό τής Ίερωσύνης καί νά βαδίσει τήν όδόν τήν στενήν. Η παρουσία της στό πλευρό μου είναι τό έχέγγυο γιά τήν έπιτυχία τοϋ γάμου μας, τής άνατροφής τών παιδιών μας, αλλά κυρίως τής πορείας μου ως κληρικού τής καθ' ύμās Ί. Μητροπόλεως.

Σεβασμιώτατε, πρίν εισέλθω στά Άγια τών Αγίων, έναν μόνο απομένει νά μνημονεύσω· έσās Σεβασμιώτατε. Τόν άγωνιστή τών καιρών μας, τόν όξύ καί βαθυστόχαστο θεολογικότατο νοϋ, τόν θεματοφύλακα τών παραδόσεων καί τών κανόνων τής πίστεώς μας. Έκ τών χειλέων σας επιβεβαιώθηκε ή κλήση άπό τόν Θεό στην μετοχή τοϋ θαύματος τής Ίερωσύνης. Τίποτε δέν μπορεί νά άποτελέσει αντίδωρο τής προσφορās σας αϋτής, τό αντίδωρό μου είναι ό λόγος καί ή υπόσχεση ότι μέ όλες μου τίς δυνάμεις θά άγωνιστώ, γιά νά φανώ άντάξιος τών προσδοκιών σας. Κατακλείοντας θά ήθελα νά εύχαριστήσω τόν Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Θερωμών ό όποιος ιεουργεί τήν Σταυρική μου χαρά γιά νά εισοδεύσω στόν πρώτο βαθμό τής Ίερωσύνης.

Ὁλοκληρώνοντας τόν λόγο μου, στρέφω καί πάλι τόν νοῦ μου καί τήν καρδιά μου στόν Τριαδικό Θεό καί τήν Κυρία Θεοτόκο καί ἀναφωνῶ: “Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Τριάς Ἁγία, δόξα σοι!!! Τήν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθημι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπό τήν σκέπην σου”.

Ἀγαπητοί ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, πού ἦρθατε σήμερα ἐδῶ, μέ τόση πολλή ἀγάπη καί χαρά νά συμμετάσχετε στήν χαρά μου. Σᾶς παρακαλῶ νά μέ συγχωρέσετε, ἂν ποτέ σᾶς παρεπίκρανα. Νά μήν μέ ξεχνᾶτε καί νά μέ ἔχετε στήν προσευχή σας.

Σεβασμιώτατε, Θεοφιλέστατε, νῦν ἐπέστη ὁ καιρός, ἰδοῦ ὁ δοῦλος Κυρίου, γένοιτο μοι κατά τό ρῆμα Ὑμῶν».